

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobců **a) S. Z. a b) J. Z.**, zast. JUDr. Petrem Nuckollsem, advokátem se sídlem Ústí nad Orlicí, Barcalova 2, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, **za účasti** Č. r. s., Č., zast. JUDr. Tomášem Dvořáčkem, advokátem se sídlem Rychnov nad Kněžnou, Javornická 1560, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 252/2005 - 34, ze dne 7. 4. 2006,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadli žalobci v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2005, č.j. 27.665/2005-16.230. Ministerstvo zemědělství jím změnilo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně - Krajského úřadu Královehradeckého kraje - tak, že povolilo obnovu řízení ve věci vynětí nádrže T. z rybářského revíru B. (A. 1), o kterém bylo rozhodnuto dne 3. 1. 2005.

Městský soud v Praze vycházel z toho, že obnova řízení je procesním institutem, jehož cílem je umožnit nové rozhodnutí ve věci, pokud se při původním rozhodování vycházelo mimo jiné z důkazů, které se ukázaly být nepravdivými, a tato skutečnost byla zjištěna až po právní moci původního rozhodnutí, ale ještě ve lhůtě stanovené ustanovením § 63 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správního řádu). Je-li obnova řízení povolena nebo nařízena, pak je ve věci vydáno nové rozhodnutí, kterým se původní rozhodnutí ruší (§ 64 správního řádu). Řízení o obnově se tak rozpadá do dvou fází. Na řízení

o povolení či nařízení obnovy (v němž se pouze zkoumá, zda jsou splněny podmínky obnovy) a na řízení obnovené (je-li obnova povolena nebo nařízena). Teprve novým rozhodnutím pak mohou být dotčena práva účastníka řízení. Proti novému věcnému rozhodnutí lze využít opravných prostředků a posléze i institutu soudního přezkumu. Rozhodnutím o povolení obnovy však ještě nedochází k zásahu do věcných práv účastníků řízení a nejde proto o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), neboť se nejedná o úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší anebo závazně určují práva nebo povinnosti účastníka řízení. Rozhodnutí o povolení obnovy je tedy vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s., neboť není rozhodnutím ve smyslu soudního řádu správního (v této souvislosti soud odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2004, č. j. 2 As 82/2003 - 57). Městský soud v Praze z uvedených důvodů žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. odmítl jako nepřípustnou.

Rozhodnutí soudu napadli žalobci (dále jen „stěžovatelé") kasační stížností. Nesouhlasí s názorem soudu, že k zásahu do jejich práv dochází teprve novým rozhodnutím ve věci. Ve smyslu soudního řádu správního je rozhodnutím každý úkon správního orgánu, jímž se zakládají povinnosti. V daném případě pak taková povinnost pro stěžovatele spočívá v nutnosti strpět nové řízení ve věci, o které již bylo jednou rozhodnuto. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je žalobní legitimace založena již samotným tvrzením, že práva byla dotčena. Odmítnout žalobu z důvodu, že práva nemohou být dotčena, je tak v rozporu se zákonem. Vyřešit tuto otázku lze totiž pouze rozhodnutím soudu o věci samé. Omezováním možnosti využití institutu soudního přezkumu jen na zásahy do věcných práv by bylo podle stěžovatelů zneužitím zákonného omezení přezkumu, a v konečném důsledku omezením základního práva no soudní ochranu. Stěžovatelé poukázali na článek 4 odst. 4, článek 36 odst. 2 a 4 Listiny základních práv a svobod a článek 6 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech. Navrhují, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že se stěžovatel dovolává důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. O stížních námitkách uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Podle názoru stěžovatele nelze odmítnout žalobu s odůvodněním, že práva žalobce nemohou být dotčena, neboť by to bylo v rozporu se zákonem (závěr o porušení či neporušení práv žalobce lze učinit pouze rozhodnutím meritorním). Byť je tato úvaha stěžovatele v zásadě správná, nelze jí v daném případě přisvědčit, neboť vychází z mylné interpretace napadeného usnesení. Tvrzení, že práva žalobce byla dotčena, je totiž pouze podmínka žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Další podmínkou řízení je existence rozhodnutí, které lze napadnout žalobou ve správním soudnictví. O jaké rozhodnutí se musí jednat, je specifikováno v citovaném ustanovení soudního řádu správního způsobem, jak bylo uvedeno výše. Důvodem odmítnutí žaloby je tedy v projednávané věci neexistence rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., ze které ovšem v konečném důsledku vyplývá i nedůvodnost tvrzeného porušení žalobcových práv. Rozhodnutí Městského soudu v Praze je tak zcela správné a plně v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Výše uvedené závěry pak specifikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že *žaloba proti rozhodnutí, jímž byla správním orgánem z moci úřední nařízena obnova řízení, je přípustná, jde-li o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. Takový případ nastává např. tam, kde je s rozhodnutím o nařízení obnovy řízení spojen odkladný účinek*

(podle usnesení ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006). O takový případ však evidentně v projednávané věci nejde.

Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Osobě zúčastněné na řízení nebyly soudem uloženy žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž by jí mohly vzniknout náklady, na jejichž náhradu by jí náleželo právo (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu